

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 118-0-Kžž-08-000 023
Banja Luka, 06.11.2008. godine

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija mr Veljka Ikanovića, kao predsjednika vijeća, te Redžiba Begića, Gorane Mikeš, Slobodana Milašinovića i Dragomira Miljevića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Sonje Matić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog D.M., zbog krivičnog djela ugrožavanja javnog saobraćaja iz člana 410. stav 3. u vezi sa stavom 2. Krivičnog zakona Republike Srpske, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata V.L. iz B., izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 012-0-Kžk-07-000 008 od 14.7.2008. godine, nakon održane javne sjednice vijeća, u prisustvu zamjenika glavnog republičkog tužioca Branke Milošević, te optuženog D.M., a u odsutnosti uredno obavještenog branioca optuženog, advokata V.L. iz B., dana 06.11.2008. godine, donio je

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba branioca optuženog D.M., te potvrđuje presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 012-0-Kžk-07-000 008 od 14.7.2008. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 012-0-Kžk-07-000 008 od 14.7.2008. godine, koja je donesena nakon ukidanja presude Osnovnog suda u Bijeljini broj K-111/05 od 16.11.2006. godine i održanog pretresa, optuženi D.M. oglašen je krivim zbog krivičnog djela ugrožavanja javnog saobraćaja iz člana 410. stav 3. u vezi sa stavom 2. Krivičnog zakona Republike Srpske (u daljem tekstu: KZ RS) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) mjeseca. Na osnovu člana 99. stav 4. Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu: ZKP), optuženi je oslobođen od dužnosti naknade troškova krivičnog postupka. Na osnovu člana 108. stav 3. ZKP, oštećeni S.T. sa imovinskopravnim zahtjevom upućen je na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio branilac optuženog V.L., advokat iz B. i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno uztvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe, ili pak da se presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je u skladu sa odredbom člana 324. stav 2. u vezi sa članom 310. ZKP, održana u odsutnosti uredno obavještenog branioca optuženog, optuženi je izjavio da u cjelosti podržava žalbu svoga branioca, dok je zamjenik glavnog republičkog tužioca Branka Milošević predložila da se žalba odbije kao neosnovana i pobijana presuda potvrđi.

Nakon što je, u smislu člana 324. stav 2. u vezi sa članom 312. ZKP, ispitao pobijanu presudu u dijelu koji se pobija žalbom, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Neosnovano se žalbom drugostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 303. stav 1. tačka i) i j) ZKP i to u obliku prekoračenja optužbe, izostanka razloga o odlučnim činjenicama, te protivrječnosti presude samoj sebi i razlozima.

Prekoračenje optužbe žalba nalazi u tome što je drugostepeni sud u činjeničnom opisu izreke pobijane presude, za razliku od opisa djela iz optužnice, unio opis kretanja vozila optuženog nakon destabilizacije, u koji dio tijela je udarena oštećena S.S., te da se oštećena u momentu udara nalazila na lijevoj ivici kolovoza. Upoređujući činjenični opis izreke pobijane presude i opis djela iz optužnice (koji je djelimično izmjenjen na pretresu pred drugostepenim sudom), ovaj sud nalazi da žalba pravilno uočava postojanje navedenih razlika u opisu djela iz optužnice i izreke pobijane presude. Međutim, da bi se radilo o prekoračenju optužbe i time počinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz člana 303. stav 1. tačka i) ZKP, neophodno je da se prekoračenje tiče odlučnih činjenica, a to su činjenice koje predstavljaju materijalne supstrate zakonskih pojmova i na kojima se može zasnovati neposredna primjena zakona. U odnosu na činjenični opis djela, odlučne činjenice su one koje predstavljaju obilježja krivičnog djela (objektivna ili subjektivna, konstitutivna, kvalifikatorna ili ona koja djelo privileguju), a ne i druge okolnosti koje stoje izvan tog pojma. U konkretnom slučaju, sa aspekta krivično-materijalnog prava i pravne kvalifikacije krivičnog djela ugrožavanja javnog saobraćaja iz člana 410. stav 3. u vezi sa stavom 2. KZRS, za koje je optuženi oglašen krivim, odlučne su činjenice one kojima se opisuje radnja izvršenja i koji podrazumijeva propuste optuženog u vožnji, sa opisom povreda saobraćajnih propisa, kao blanketnih normi, opis posljedice djela koja se sastoji u ugrožavanju javnog saobraćaja i dovođenja u opasnost života ljudi, sa posljedicom smrti, kao i uzročne veze između radnje izvršenja i posljedice, te navođenje činjenica i okolnosti na osnovu kojih se utvrđuje subjektivni odnos optuženog u odnosu na počinjeno djelo. Analizirajući opis djela iz izmjenjene optužnice, ovaj sud nalazi da isti sadrži sve navedene odlučne činjenice, pa zbog toga intervencija učinjena od strane drugostepenog suda, a kojom je samo поближе opisano kretanje vozila optuženog nakon destabilizacije, precizirano mjesto gdje se oštećena nalazila u momentu kontakta, te dio tijela u koji je udarena, ne zadiru u strukturu odlučnih činjenica. Kako je ovako izmijenjeni činjenični opis ostao u granicama pravne kvalifikacije djela iz optužnice, onda je jasno da time nije došlo do njenog prekoračenja, pa je samim tim neosnovana i tvrdnja iz žalbe o počinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz člana 303. stav 1. tačka i) ZKP.

Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 303. stav 1. tačka j) ZKP u obliku izostanka razloga o odlučnim činjenicama postoji samo u slučaju kada o

nekoj od odlučnih činjenica (o kojima moraju biti dati razlozi u pismeno izrečenoj presudi u skladu sa odredbom člana 296. stav 7. ZKP), u presudi uopće nisu sadržani razlozi. Analizirajući prigovore iz žalbe istaknute u ovom pravcu, te s tim u vezi razloge sadržane u pobijanoj presudi, ovaj sud nalazi da je prije svega netačna tvrdnja iz žalbe da presuda ne sadrži razloge u vezi sa dokazima odbrane, kao i analizu odbrane optuženog. Na strani 5 pobijane presude data je ocjena vjerodostojnosti nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke C.L. (vještaka odbrane), kao i analiza teze odbrane da smrt oštećene S.S. nije u uzročnoj vezi sa inkriminisanom saobraćajnom nezgodom. Ostalim žalbenim prigovorima po ovom osnovu pokušava se osporiti vrijednosni značaj datih razloga o odlučnim činjenicama, a na čemu se ne može uspostaviti ova bitna povreda odredaba krivičnog postupka. Takvi prigovori su od značaja za ispitivanje presude u vezi sa pravilnošću njene činjenične osnove, a što će i biti učinjeno kod razmatranja žalbe po tom osnovu. Kako žalba samo paušalno iznosi tvrdnju o protivrječnosti presude samoj sebi i razlozima, a pri tome ne konkretizuje u čemu se ta protivrječnost ogleda, to ovaj sud nije bio u situaciji da ispituje osnovanost ovakvih žalbenih tvrdnji. Iz tih razloga neosnovano se u žalbi ističe da je pobijanom presudom počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 303. stav 1. tačka j) ZKP.

Pravilnost činjenične osnove pobijane presude žalba osporava tvrdnjom da nema pouzdanih dokaza na osnovu kojih bi se moglo utvrditi postojanje uzročne veze između propusta optuženog u vožnji i smrti oštećene S.S., pri tome negirajući da je oštećena smrtno stradala u inkriminisanom saobraćajnoj nezgodi, te ukazujući na mogućnost da je njena smrt nastupila usljed nekog drugog uzroka (da ju je udarilo neko drugo vozilo, da je nastupio infarkt srca ili mozga, ili je smrt oštećene rezultat neke njene bolesti i sl.). S tim u vezi u žalbi se iznosi tvrdnja da je činjenično utvrđenje pobijane presude u ovom dijelu zasnovano na pretpostavkama, a ne na dokazima koji bi to nesumnjivo potvrđivali.

Nasuprot navedenim žalbenim prigovorima, ovaj sud nalazi da je utvrđenje drugostepenog suda u pogledu ovih, kao i ostalih odlučnih činjenica, pravilno zasnovano na iskazima saslušanih svjedoka B. i S.J., zapisnika o uviđaju i fotodokumentaciji lica mjesta, zapisniku o obdukciji nakon eshumacije leša pokojne S.S., te nalazima i mišljenjima vještaka saobraćajne struke Z.B. i vještaka za sudsku medicinu dr Z.C. Kada se imaju u vidu iskazi svjedoka B. i S.J., po kojima je oštećena S.S. neposredno prije predmetne saobraćajne nezgode izišla iz kuće svjedoka S.J., a nakon čega je svjedok B.J. čuo udar i kroz prozor kuće vidio vozilo optuženog, da su izišli na lice mjesta i angažovali se na pružanju pomoći licima povrijeđenim u vozilu optuženog, da je nakon toga naišao jedan njihov komšija koji je prvi primjetio tijelo oštećene, te da su kada su joj prišli ustanovili da je mrtva, oštećenja na poklopcu prtljažnika vozila optuženog, a koja po svojoj lokaciji očigledno nisu vezana za preostala oštećenja desne strane vozila optuženog nastala nakon udara u betonski propust pored puta, a koje oštećenje je konstatovano u zapisniku o uviđaju i vidljivo na fotodokumentaciji, nalaz vještaka saobraćajne struke Z.B. prema kojem je to oštećenje moglo nastati kontaktom zadnjeg dijela vozila optuženog i oštećene S.S. i nakon kojeg kontakta je oštećena mogla biti odbačena na mjesto gdje se leš nalazio (11 metara od mjesta kontakta), te konačno nalaz i mišljenje vještaka za sudsku medicinu dr Z.C. da je povreda u vidu rastave tijela 11 i 12 grudnog kičmenog pršljena oštećene najvjerovatnije nastalo udarom poklopca prtljažnika vozila optuženog u stražnju stranu donjeg dijela kičme i karlice oštećene, a ostale povrede konstatovane u

obdukcijom zapisniku (opisane u izreci pobijane presude) da su nastale nakon snažnog odbačaja tijela oštećene i njenog pada na tlo, kao i da ustanovljeni prelom kičmenog stuba, gornjih rebara i karlice, kao i kratak period između nastalih povreda i smrti, sudsko-medicinski ukazuje na postojanje uzročne veze između ovog povređivanja i smrtnog ishoda oštećene, dolazi se do nesumnjivog zaključka da je smrt oštećene S.S. nastupila kao posljedica povređivanja u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi, a koju nezgodu je, što ni žalba ne spori, skrivio optuženi svojom nepropisnom vožnjom.

Ispitujući žalbene prigovore kojima se osporava pravilnost ovako utvrđenog činjeničnog stanja i s tim u vezi valjanost datih razloga iz pobijane presude, ovaj sud prvenstveno nalazi da u ovom dijelu žalba pogrešno interpretira sadržaj provedenih dokaza, posebno nalaza i mišljenja vještaka dr. Z.C., kao i vještaka Z.B. Tako žalba pogrešno ističe da su povrede oštećene lokalizovane na visini od 143 cm, pri tome imajući u vidu samo povredu rebara, a zanemarujući povrede kičme i karlice, a koje povrede su prema nalazu i mišljenju vještaka dr Z.C. upravo nastale prilikom primarnog kontakta između vozila i tijela oštećene, te koje po svojoj lokalizaciji odgovaraju visini mjesta oštećenja na poklopcu prtljažnika od 73 cm, a o čemu se ovaj vještak izričito izjasnio na pretresu pred drugostepenim sudom. Isto tako žalba pogrešno ukazuje da je poklopac prtljažnika oštrem pravougaone strukture, te da je to moralo ostaviti vidljive povrede na tijelu oštećene, a koje prema nalazu mrtvozornika nisu nađene. I o tome se vještak dr Z.C. izjasnio na pretresu kada je na upit branioca optuženog objasnio da je udar u oštećenu ostvaren širokom, ravnom, tupotvrdom površinom (ovakav opis u potpunosti odgovara izgledu oštećenja na poklopcu prtljažnika oštećenog), te da u ovom slučaju spolja na koži ne moraju biti vidljiva nikakva oštećenja. Na ovaj način žalba neosnovano pokušava dovesti u sumnju utvrđeni mehanizam povređivanja oštećene S.S. Isti zaključak se odnosi i na prigovor u vezi sa utvrđenim uzrokom smrti oštećene. Iznoseći tvrdnju da je utvrđenje suda u vezi sa ovom činjenicom bazirano na pretpostavci, sama žalba iznosi pretpostavku o mogućem uzroku smrti oštećene, a pri tome zanemaruje naprijed konstatovani zaključak koji je s tim u vezi dao vještak dr Z.C. Zaključak ovog vještaka o uzročnoj posljedičnoj vezi između povređivanja oštećene u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi i njene smrti može se prihvatiti bez obzira na činjenicu što je zbog odmaklih truležnih promjena na lešu oštećene, kako to sam vještak konstatuje, isključena mogućnost utvrđivanja uzroka smrti oštećene sa apsolutnom sigurnošću, a koja situacija je rezultat činjenice da obdukcija leša oštećene nije izvršena prije njenog sahranjivanja, već nakon protoka vremena i izvršene eshumacije. Pravilnost činjeničnih zaključaka u vezi sa povređivanjem i smrti oštećene žalba takođe neosnovano pokušava dovesti u sumnju iznošenjem sadržaja dokaza odbrane, nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke C.L., te vještaka patologa dr V.S.. Kada je u pitanju nalaz i mišljenje vještaka patologa, ovaj sud nalazi da se i prema zaključku ovog vještaka iz pismenog nalaza i mišljenja vrijeme smrti oštećene i predmetne saobraćajne nezgode preklapaju, kao i to da i ovaj vještak zaključuje da su povrede oštećene mogle nastati po principu sudara, udara ili pada, a što potvrđuje mišljenje koje je s tim u vezi dao vještak sudske medicine dr Z.C. Što se tiče nalaza vještaka C.L., ovaj sud prihvata ocjenu prvostepenog suda da je takav nalaz i mišljenje rezultat zanemarivanja sadržaja dokaza iz spisa, prvenstveno oštećenja na vozilu optuženog, pa da se zbog toga ne može prihvatiti osnovanim zaključak ovog vještaka da nema dokaza da je vozilo optuženog udarilo u oštećenu S.S., te da bi u tom slučaju oštećena morala biti udarena u donje ekstremitete i nabačena na vozilo, da bi joj spala obuća i da nije mogla biti

odbačena na položaj na kojem se njen leš našao. Kod sadržaja nalaza i mišljenja vještaka Z.B. i dr Z.C., pravilno se pobijanom presudom ovakav zaključak vještaka L. ocjenjuje neosnovanim. Na kraju treba istaći da je obzirom na rezultate provedenih dokaza drugostepeni sud pravilno postupio kada je kao nepotreban odbio dokazni prijedlog branioca optuženog za određivanje rekonstrukcije događaja, pa i žalbeni prigovor s tim u vezi ovaj sud ocjenjuje neosnovanim.

Iz navedenih razloga neosnovano se žalbom drugostepena presuda pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kako se prema razlozima žalbe povreda krivičnog zakona isključivo izvodi iz osnova pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te kako su prigovori po tom osnovu ocjenjeni neosnovanim, proizilazi da se neosnovano žalbom drugostepena presuda pobija i zbog povrede krivičnog zakona.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu odluke o kazni, ovaj sud nalazi da je drugostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su u smislu člana 37. stav 1. KZ RS od značaja za odmjeravanje kazne (a što ni žalba ne dovodi u sumnju), te da je te okolnosti sud pravilno vrednovao kada je za počinjeno krivično djelo optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) mjeseca. Ni po ocjeni ovog suda blažom kaznom od izrečene u konkretnom slučaju se ne bi mogla ostvariti svrha kažnjavanja propisana u članu 28. KZ RS.

Iz svih navedenih razloga, a na osnovu člana 324. stav 2. u vezi sa člnom 319. ZKP, žalbu branioca optuženog D.M. valjalo je odbiti kao neosnovanu i drugostepenu presudu potvrditi.

Zapisničar
Sonja Matić

Predsjednik vijeća
mr Veljko Ikanović

Za tačnost opravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić